

люционнo движение. Сѣкий е свободенъ да мисли, говори и прави въ отношение на своя националенъ битъ, каквото намѣри за добръ. Една огромна разлика въ това отношение съ шовинизма на Сърбия. Направихъ си веднага заключение, че само тукъ е най-згодното мѣсто за дѣйцитѣ на българското възраждане, както въ политическо, тъй и въ революционнo отношение. Азъ почнахъ вече да си усрѣдоточавамъ мислитѣ, че отъ тукъ могатъ да се работятъ голѣми дѣла за българското освобождение. Но въ това врѣме въ Румжния не бѣше се явило още никакво политическо движение за България. Румжнитѣ едва бѣха направили своето съединение и бѣха всецѣло удѣлбени за урежданieto на нѣкои крупни вжтрѣшни въпроси.

Раковски, въ това врѣме, живѣеше въ Букурещъ, той ту започваше да издава единъ вѣстникъ като „Бждушность“, ту другъ напр. „Защитникъ“ и го напускаше. Не е вѣрно, че румжнското правителство му е спирало нѣкога нито издаванието на „Бждушность“ или „Защитникъ“. Наконецъ той бѣше се прѣдалъ само на литературна работа. Списваше своята „Българска Старина“. Прочее, не вършеше нищо политическо или революционнo.

И тъй, щомъ свършихъ азъ учебната година въ Гюргево, Раковски ме покани да ида пакъ при него, за да продължимъ единъ отъ спрѣнитѣ негови вѣстници, а особно „Бждушность“.

А отъ друга страна Болградското училищно настоятелство ми бѣше прѣдложило да ида за професоръ въ Болградската гимназия, гдѣто имало за мене едно вакантно мѣсто за професоръ на „славянската литература“ само въ 6-й и 7-ий класъ. Азъ прѣдпочетохъ това прѣдложение и отидохъ въ Болградъ.

Тукъ азъ останахъ само двѣ недѣли. Всичко ми се виждаше тукъ неприятно и съвсѣмъ неудобно за мене. Гражданитѣ българи ми се видѣха не до тамъ такива, както си въображавахъ да ги намѣря. Професоритѣ, щомъ свършатъ лекциитѣ си въ учи-